

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSA Elżbieta Fijałkowska

w sprawie ze skargi powodów

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 grudnia 2012 r.,

w sprawie z powództwa P. Z. i J. Z.

przeciwko Gminie B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 września 2014 r.,

zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 marca 2014 r.

1) oddała zażalenie;

2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego na rzecz adw. D. D. wynagrodzenie w kwocie 5 400 (pięć tysięcy czterysta) zł - podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

W dniu 21 lutego 2014 r. powodowie J. Z. i P. Z. złożyli skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 grudnia 2012 r. wydanego w sprawie z powództwa P. Z. i J. Z. przeciwko Gminie B.

Skarżący wskazali, że opierają swoją skargę na podstawie zamieszczonej w art. 401 pkt 2 k.p.c., gdyż zostali pozbawieni w czasie postępowania możliwości obrony swych praw.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 marca 2014 r. odrzucił skargę o wznowienie, przyjmując, że skarga nie opiera się na ustawowej przesłance wznowienia. Powodowie wprowadzili formalnie wskazali art. 401 pkt 2 k.p.c. jako podstawę żądania wznowienia postępowania, ale w uzasadnieniu skargi podnieśli, że pozbawienie prawa możliwości obrony ich praw było związane z brakiem reprezentacji strony przez profesjonalnego pełnomocnika. Ponadto, w ocenie Sądu drugiej instancji, termin do wniesienia skargi, zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c., jest trzymiesięczny i liczy się od chwili, kiedy strona dowiedziała się o podstawie wznowienia. Skoro zatem skarżący podstawy wznowienia upatrują w braku reprezentacji przed sądem odwoławczym, to termin ten w przypadku powodów najpóźniej można liczyć od dnia wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny, co nastąpiło w dniu 20 grudnia 2012 r. Wniesienie skargi w dniu 24 lutego 2014 r. nastąpiło zatem ze znacznym uchybieniem terminu, o jakim mowa w art. 407 § 1 k.p.c. W konsekwencji Sąd Apelacyjny na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę powodów odrzucił.

W zażaleniu od wyżej powołanego postanowienia skarżący, zarzucając naruszenie art. 401 pkt 2, 410 § 1 oraz art. 407 § 1 k.p.c., wniesli o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny, zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c., gdy podstawą wznowienia postępowania jest pozbawienie strony możliwości działania lub brak należytej reprezentacji, trzymiesięczny termin do wniesienia skargi liczy się

od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

W przedmiotowej sprawie trafnie także Sąd Apelacyjny przyjął, że wymieniony wyżej termin w przypadku powodów może być liczony najpóźniej od dnia wydania wyroku zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania. Z akt sprawy wynika bowiem, że powód J. Z., reprezentujący jednocześnie powoda P. Z., był obecny podczas ogłaszania wyroku, a zatem dowiedział się o jego wydaniu w dniu 20 grudnia 2012 r. Bez znaczenia pozostaje okoliczność, kiedy powodowie dowiedzieli się, że ewentualne pozbawienie możliwości obrony ich praw, czy też nienależyta reprezentacja stanowią podstawę uzasadniającą złożenie skargi o wznowienie postępowania. W tych okolicznościach, skoro skarga powodów została złożona po upływie przepisanej terminu, to jej odrzucenie przez Sąd Apelacyjny nie mogło naruszyć - co zarzucili skarżący - art. 410 § 1 k.p.c. W tej sytuacji rozpoznawanie pozostałych zarzutów zgłoszonych w zażaleniu jest bezprzedmiotowe.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako bezzasadne na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu zażaleniowym orzeczono na podstawie § 19 pkt 1 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2, § 6 pkt 7 i § 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).